

ผลงานทางวิชาการ การบูรณาการสร้างสรรค์ป็นสุขสถานผ่านสู่สันติภาพเพื่อเด็กและเยาวชนในชุมชน

เนื้อหาบทความ

ในสถานการณ์ปัจจุบันสำหรับนักเรียนในช่วงประถมศึกษาชั้นนั้นมีปัจจัยเสี่ยงและสิ่งยั่วยุมากมาย นับตั้งแต่โลกเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ยุคการสื่อสารด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยเช่น มีสมาร์ตโฟน และกลายเป็นโลกแบบ Social Network (โซเชียล เน็ตเวิร์ค) ในโลกสื่อสารที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเช่นนี้ส่งผลให้เกิดทั้งข้อดีและข้อเสีย โดยเฉพาะการสื่อสารของเด็กและเยาวชนที่นำพาตัวเองและกลุ่มเพื่อนเข้าสู่เรื่องสารเสพติดทุกชนิดได้อย่างง่ายดาย โดยเฉพาะเด็กในชุมชนแออัดรอบบริเวณวัดค่อนข้างเป็นเด็กที่มีกลุ่มเสี่ยงมาก ในสถานการณ์ปัญหาดังกล่าว อีกทั้งเด็กเหล่านี้ยากที่จะมีสถานที่ให้โอกาสในการแสดงออกซึ่งความสามารถของตนเอง จึงก่อให้เกิด "โครงการทำการบ้านและอาหารเย็น" ในศูนย์พัฒนาเด็กวัดดาวดึงษาราม ซึ่งเป็นเด็กในชุมชนที่อาศัยอยู่รอบบริเวณข้างๆ วัดดาวดึงษาราม โครงการดังกล่าวทำให้เด็กเหล่านั้นมีพื้นที่ และที่ฝึกหัดในช่วงเวลาระหว่างเด็กรอผู้ปกครองกลับจากการทำงานโดยส่วนมากผู้ปกครองของเด็กเหล่านั้นประกอบอาชีพแบบหาเช้ากินค่ำ โดยมี คุณธัญนิษา ตุสรธาดา หัวหน้าครูที่เลี้ยงเด็กในศูนย์ฯ ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มโครงการนี้ขึ้นและได้ร่วมมือกันดำเนินการในโครงการนี้

โครงการนี้เป็นโครงการที่ส่งเสริมเด็กให้มีโอกาสในสังคมเพื่อให้เด็กได้ใส่ใจในการศึกษาเพราะเด็กในช่วงนี้เป็นช่วงกำลังเรียนรู้และชอบลองในสิ่งใหม่ๆอาจจะผิดทางหรือถูกทาง ซึ่งโครงการนี้ก็อีกหนึ่งวิธีเพื่อให้เด็กได้ห่างไกลจากปัจจัยเสี่ยงยั่วยุและสารเสพติดเหล่านั้นอันสาเหตุหลักที่ก่อให้เกิดอาชญากรรม ความขัดแย้งและความรุนแรงทั้งภายในครอบครัว ชุมชน และสังคม ครูปัทม์จึงได้ร่วมมือกันทำโครงการเพื่อปลูกฝังเด็กในโครงการให้รู้จักตอบแทนแบ่งปันและแสดงออกถึงความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ ต่อชาติ พระพุทธศาสนา และสถาบันพระมหากษัตริย์ โดยใช้หลักธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมมาพุทธเจ้าด้วยหลักทิวและโอตัมปะอันเป็นพื้นฐาน เพื่อปลูกจิตสำนึกให้เด็กมีความเกรงกลัวและละอายต่อสิ่งไม่ดีในชีวิตและสังคม และสอนให้เด็กมีสัมมาคารวะ โดยถือหลัก นะโม คือความอ่อนน้อมถ่อมตนสุภาพเรียบร้อยต่อเป็นผู้ใหญ่ ครูผู้ปกครอง และผู้มีพระคุณทุกท่าน ซึ่งเริ่มต้นจากเด็กก่อนวัยเรียน เด็กประถม และเด็กมัธยมตอนต้นในโครงการและเด็กที่เข้าร่วมโครงการนั้นส่วนมากเป็นเด็กเก่าของครูปัทม์ที่จบจากศูนย์พัฒนาเด็กวัดดาวดึงษารามเป็นส่วนมากและมีเด็กจากสถานศึกษาอื่นที่อาศัยอยู่ในชุมชนโดยการชักชวนจากเพื่อนที่เข้าร่วมโครงการเด็กเหล่านั้นล้วนแล้วแต่มีปัญหาเดียวกันคือผู้ปกครองยังไม่เลิกจากการทำงาน โดยในระหว่างรอผู้ปกครองอยู่นั้น ครูปัทม์ได้สอนการทำการบ้านให้เด็ก พร้อมทั้งอธิบายบทเรียนที่เด็กยังไม่เข้าใจ และหลังจากทำการบ้านเสร็จแล้ว ก็สอนการทำอาหารต่าง ๆ เช่น ผัดกระเฉด ยำวุ้นเส้น เป็นต้น โดยให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการทำอาหารและอธิบายขั้นตอนในการปรุงอาหารเหล่านั้นไม่มีเวลามากพอให้กับเด็กที่กำลังอยากลองอยากเรียนรู้และเติบโต อายุระหว่าง ๑๒ ปี ถึง ๑๕ ปี อาจจะทำให้เด็กได้หลงเลือกทางที่ผิดซึ่งน่าเป็นห่วงมากในสถานการณ์ในสังคมปัจจุบัน เราจึงเห็นความสำคัญในเด็กเหล่านั้นว่าต่อไปในอนาคตเด็กเหล่านั้นต้องเป็นผู้ใหญ่และเป็นผู้นำของคนในครอบครัว ชุมชนและสังคมต่อไป ตลอดการทำโครงการเราได้ร่วมมือกันทำ

โครงการนี้มา ๕ ปี เราได้รับความช่วยเหลือจากทางวัด ผู้บริจาคในหน่วยงานต่างๆ และได้แรงสนับสนุนจาก
ครูชาวลิต สาดสมัย หรือครูเขาว์คนคั่นตนตลอดทุกครั้ง

โครงการนี้เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือสังคม ชุมชนและครอบครัวของเด็กเหล่านี้ และเด็กเหล่านี้ก็
จะเป็นพลังให้กับครอบครัว ชุมชน สังคม ประเทศชาติ พระศาสนา และสถาบันพระมหากษัตริย์โดยเด็ก
จะต้องเป็นผู้จักให้แบ่งปันกันและกัน ต่อไปก็จะเป็นบุคคลากรที่มีคุณภาพทั้งภายในและภายนอกคืนสู่สังคม
และสารถให้กับสังคมทำสังคมให้อุดมไปด้วยสันติภาพอันปราศจากความขัดแย้ง ความรุนแรงโดยสิ้นเชิงต่อ
องค์กรและสังคม ซึ่งเราเริ่มต้นจากเด็กอันเป็นทรัพยากรในอนาคตของสังคมต่อไป

การรับรองบทความ

(พระมหาพลกฤษณ์ ฐิตเมธี)

ผู้รับทุนการศึกษา